
Uit en Thuis - FC en RW

Briefwisseling over voetbal en het leven

François Colin en Raf Willems corresponderen op zaterdag en zondag in 'Uit & Thuis': met een aparte briefwisseling over 'voetbal en het leven' laten FC en RW gedurende het hele weekend hun licht schijnen op de Belgische competitie en meer. Ze veroorloven zich daarbij uitstapjes naar dingen die hen raken. Ze baseerden zich voor dit format op de gelijknamige bestseller van het Scandinavische duo Karl Ove Knausgard en Frederik Ekelund: Uit & Thuis, over voetbal, vriendschap en andere zaken van levensbelang.

Door François Colin

Antwerpen, 19 mei 2017

Beste Raf,

We hebben een kampioen. Of beter gezegd een ploeg die de titel heeft gehaald. Verdiend, dat bewijst de voorsprong in het klassement, maar warm wordt een mens niet voor dit Anderlecht. Vorig jaar was er vreugde alom omdat Club Brugge na meer dan een decennium wachten weer kampioen werd en het seizoen voordien was de stad Gent de waanzin nabij na de eerste titel in de geschiedenis. Het voetbal van beide ploegen was, naar Belgische normen, ook meer dan behoorlijk.

Sommige wedstrijden was het ronduit kirren van de pret.

Deze campagne was echter een heel lange zit. De play-offs hadden zelfs geen spanning te bieden en dan bleef er bitter weinig over.

We moeten het dus met dit Anderlecht doen. Het was pas de tweede keer in precies veertig jaar dat ik de titelmatch miste. Ik kon niet de moed opbrengen naar Charleroi te rijden voor wat bijna zeker alweer een matige match zou worden. Bovendien was er een bijzonder mooi alternatief: Raymond van 't Groenewoud in de Roma.

Een dag voordien had hij nog een optreden voor Radio Eén moeten afzeggen vanwege geen stem, maar in Borgerhout was hij weer in grote doen. Na een stomende 'Meisjes', met een koor van veertig meisjes tussen 8 en 88, laste hij een pauze in om een deel van de stoelen in de zaal op te bergen zodat er gedanst kon worden. Raymond gooide er nadien nog een zestal bisnummers tegenaan. Heerlijke avond, waarbij ik het toch niet kon nalaten om het kwartier de tussenstanden te raadplegen.

Nadien begon ik, zoals al te vaak de voorbije weken, aan 'een nachtje CNN'. Door die afschuwelijke Donald Trump ben ik verslaafd geraakt aan Wolf Blitzer, Jake Tapper, Anderson Cooper en vooral Don Lemon, een 30-jarige zwarte jongen die een geweldige 'anker' is.

Ik geniet van de commentaren op de bijna dagelijkse primeurs die vooral The Washington Post en The New York Times, twee kranten waarop ik al een jaar digitaal geabonneerd ben, aan de lopende band brengen. Het is onwaarschijnlijk wat die twee kranten al onthuld hebben. Primeurs die de geschiedenis van Amerika veranderen. Als er begin deze week een 'special counsel' werd aangeduid om de fratsen

van The Donald met de Russen te onderzoeken, is dat hun verdienste. Ik kijk vooral uit naar de programma's waarin Carl Bernstein met onverholen trots spreekt over zijn opvolgers. Carl Bernstein bracht samen met Bob Woodward de corrupte president Richard Nixon ten val. Bernstein en Woodward waren mijn helden toen ik pers- en communicatiewetenschappen studeerde aan de VUB. Het was mijn droom in hun voetsporen te treden, maar ik bleef helaas in de sportjournalistiek steken. Dat was niet zo erg in de jaren '80 en '90, toen er ernstig werd gewerkt in dit land, maar de laatste tijd is het 'much ado about nothing'.

Ach, het is niet eens de schuld van de journalisten, maar van hoofdredacties die geen enkele binding hebben met de sport en denken dat alle lezers sportanalfabeten zijn zoals zij. Ooit had ik een hoofdredacteur die vond dat we bij het woord penalty telkens moesten uitleggen wat dat betekende. De dwaasheid regeert, Raf. Ook in de media.

Je had het vorige week over Dries Mertens en Thibaut Courtois, Raf. Twee jongens die er een geweldig seizoen op hebben zitten. Op persconferenties van de Rode Duivels zijn het twee tegenpolen. Dries is zo verstandig dat hij alleen in cliché's praat. Blablabla, vlot maar zo licht dat je een baksteen op je krant moet leggen als je wil voorkomen dat de pagina's met zijn interview wegvliegen.

Thibaut is recht voor de raap en durft zelfs zijn mening geven over de bondscoach. Zelfs als, zoals na Wales op het EK, Vincent Kompany in de kleedkamer komt verkondigen dat iedereen zijn mond moet houden. Ik heb Thibaut geïnterviewd op het trainingscomplex van Atletico tijdens zijn eerste seizoen in Spanje. Hij was nauwelijks 20 en ik was zeer onder de indruk. Interviews met spelers worden op

een bepaald moment een probleem voor een sportjournalist. Hij (zij hebben we nauwelijks in dit land) wordt altijd ouder en de speler altijd jonger, want er staat telkens een nieuwe generatie op. Op een bepaald moment zit je tegenover je kleinzoon en denk je: wat heeft zo'n snotneus te vertellen.

Thibaut deed het echter fantastisch. Slimme jongen, dacht ik. Een beeld dat nog versterkt werd toen ik enkele uren voor de Madrileense derby kennis maakte met zijn ouders. Twee ex-volleybaltoppers en heel verstandige mensen.

Ik ben de laatste jaren echter aan Thibaut gaan twijfelen. Dat geneuk met het toenmalige liefje van Kevin De Bruyne en dan onlangs het verhaal dat hij weer vader was geworden maar intussen alweer gescheiden leefde van zijn vrouw. Ik ben geen moraalridder, Raf, maar helemaal je dat is dit toch niet?

Thibaut is een keeper en pakt alles, op en naast het veld, ben je geneigd om te denken. Jij was ook een keeper, Raf. Zitten jullie zo in elkaar?

Ik kijk reikhalzend uit naar je antwoord,

François